

РЕШЕНИЕ

№ 16

гр. гр.Дулово , 26.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ДУЛОВО в публично заседание на четвърти февруари,
през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Емил В. Николаев

като разгледа докладваното от Емил В. Николаев Гражданско дело №
20203410100457 по описа за 2020 година

Предявени са искове по чл.344, ал.1, т. 1 и т. 2, чл. 344, ал.1, т.3, във вр. с чл.225, ал.1
от КТ.

Ищцата Н. Е. Д., с ЕГН *****, твърди, че е работила като медицинска сестра във вътрешно отделение на „МБАЛ – Дулово“ ЕООД гр. Дулово повече 30 години. Във връзка с епидемията от COVID-19 от работодателя □ през месец април 2020 г. била издадена Заповед за заместване № ***** г., съгласно която тя, още три медицински сестри, двама санитарни и един лекар били определени да дават дежурства в новосформирания „COVID – 19 сектор“. До месец август нямало постъпили болни в този сектор, като на ***** г. бил приет един пациент, който впоследствие починал. След него постъпили още две лица за лечение. Всички, изпратени да заместват в този сектор, давали 24-часови смени. На ***** г. медицинските сестри от „COVID – 19 сектор“ решили да подадат молби до управителя на „МБАЛ – Дулово“ ЕООД за освобождаването им това отделение и да бъдат сформирани още екипи от медицински сестри и лекари, които да помагат. Желанието на всички, включително и на ищцата, било да се върнат отново на работа във Вътрешно отделение на „МБАЛ – Дулово“ ЕООД. След подаване на молбата за освобождаване от „COVID – 19 сектора“ и желанието да се върне на работа във Вътрешно отделение тя била извикана от управителя на „МБАЛ – Дулово“ ЕООД, за да подпише декларация, че е съгласна да работи в „COVID –19 сектора“ и да обслужва болни пациенти. След отказа □ била извикана, за да □ бъде връчена заповед за прекратяване на трудовото правоотношение. В заповедта като основания за прекратяване на трудовия договор с ответното дружество било посочено чл. 326, т.1 от КТ /подадена молба/, считано от ***** г. Н. Е. Д. отказала да подпише заповедта, поради което екземпляр от същата не □ бил връчен. Впоследствие установила, че в заповедта за прекратяване на трудовото □ правоотношение било променено

правното основание на чл. 326, т.1 от КТ – „прекратяване от работника и служителя с писмено предизвестие“. На ***** г. ищцата и нейните колеги подали молби да бъдат възстановени на работа, считано от 01.10.2020 г. Всички медицински сестри били възстановени и назначени отново на работа, с изключение на ищцата. Видно от хронологията, изложена по-горе и представените от Н. Е. Д. документи, не са били налице никакви фактически и правни основания по чл. 326, т.1 от КТ, съгласно който бил прекратен трудовия □ договор. Молбата □ се отнасяла за преместване от „COVID –19 сектора“ във Вътрешно отделение на МБАЛ – Дулово“ ЕООД, а не за прекратяване на трудовото □ правоотношение поради подаване от нейна страна на писмено предизвестие до работодателя.

С оглед на изложеното, искането е, на основание чл. 344, ал.1, т.1 и т.2 от КТ да се признае уволнението за незаконно, да се отмени същото и ищцата да бъде възстановена на предишната си работа - на длъжността „Медицинска сестра“ във Вътрешно отделение на „МБАЛ – Дулово“ ЕООД гр. Дулово, а на основание чл. 344, ал.1, т.3, във вр. с чл. 225, ал.1 от КТ, да се осъди ответника да □ заплати обезщетение за времето, през което е останала без работа поради уволнението в размер на 5 580 лева /изменен в съдебно заседание на ***** г./, ведно със законната лихва, считано от ***** г. до окончателното изплащане.

Претендиращи са направените по делото разноси за адвокатски хонорар.

По отношение на предявения иск с правно основание чл. 45 от ЗЗД, съдът е счел, че същият не следва да бъде разглеждан в настоящия трудово-правен спор, поради което с Определение № 401/09.10.2020 г., не е приел същият за разглеждане и е прекратил производството по делото в тази част като недопустимо.

В срока по чл.***1, ал.1 от ГПК, ответникът „МБАЛ - Дулово“ ЕООД, ЕИК 118502097, със седалище и адрес на управление: гр. Дулово, ул. „Розова долина“, № 37, представлявано от К. В. П. – управител, чрез процесуалния си представител, оспорва предявените искове.

Акцентираща, че управителят на „МБАЛ-Дулово“ ЕООД К. В. П. се е съобразил изцяло със Заповед № ***** г. на Министъра на здравеопазването, чрез която са определени лечебни заведения за лечение и наблюдение на пациенти с „COVID - 19“. Поради тази причина е издал Заповед № ***** г., чрез която е определен персонал за обслужване на пациенти с това заболяване във Вътрешно отделение на ЛЗ - един лекар, четири медицински сестри, сред които е и ищцата, както и двама санитарни. В края на месец август 2020 г. четирите медицински сестри са изявили желание да не работят с пациенти, заразени или болни с „COVID- 19“ и това станало достояние на цялата общественост, чрез излъчване по медиите. Тази е причината за подадени от тях молби/заявления до управителя на ЛЗ по този повод. Такава е и молбата на ищцата, подадена на ***** г., чрез която тя заявява: „Моля да бъда освободена от длъжността медицинска сестра в COVID-отделението. Желая да работя във Вътрешно отделение наред с други медицински сестри“. Управителят на

„МБАЛ-Дулово” ЕООД К. В. П. е уважил това □ желание, като го е счел като 30-дневно предизвестие за напускане, на основание чл.326, ал.2 от КТ, така е отбелязал и на самата молба. Подчертава се, че ищцата реално никога не е преназначавана от „Вътрешно отделение” в друго, тъй като т. нар. „COVID- сектор” е именно в това отделение и поради тази причина няма как да бъде „върната” някъде, където вече се намира. Във връзка с горното, поради допуснатата техническа грешка, първоначално заповедта за освобождаване е била, на основание чл.325, ал.1 от КТ, но тя не е връчена на лицето. Такава е връчена, на основание чл.326, ал.1 от КТ, на *** г., като в заповедта е отбелязано, на лицето да се изплатят обезщетения, на основание чл.224 и 220 от КТ. Те са изплатени - видно от представения фиш - по чл.220 - 487,50 лв. и по чл.224-797,14 лв. Ответникът подчертава, че Управителят на МБАЛ - Дулово не е бил в болничен на ***** г. - датата на подписване на заповедта за освобождаване. Болничният му е бил във времето ***** г. - ***** г., видно от болничен лист № E20201587861 от ***** г., т. е. заповедта е подписана от него като действащ управител и подписът му не е подправен, на каквито съмнения навежда ищцата. На следващо място ответникът посочва, че трудовото право допуска безвиновно прекратяване на трудово правоотношение по икономически, технически или организационни причини, налагащи промени в работната сила. Това следва и от чл. 4.1, изр. 2 на Директива 2001/23/EQ от 2001 г. приета с оглед гарантиране правата на работниците/служителите при реорганизиране или прехвърляне на предприятия, стопански дейности или части от такива. Ответникът се позовава на правото на работодателя да променя изискванията за лечение и обгрижване на пациенти, тъй като тези преценка се извършва по целесъобразност, още повече че е съобразена с конкретно разпореждане - това на Министъра на здравеопазването. В тази връзка е и направената реорганизация във „Вътрешно отделение” на Дуловската болница и е напълно съобразена с правомощията на управителя. В случая е без значение дали ищцата е следвало да работи в „COVID- сектора” или не. Факт е, че този момент не я е устроил и тя е пожелала да напусне, т. е. тя самата е изявила воля за това. Исква от съда да постанови решение, с което да отхвърли предявените искове като неоснователни и недоказани. Претендира разноски. Представя писмени доказателства и заверено копие на трудовото досие.

След приключване на съдебното дирене и с оглед събраните по делото доказателства, съдът намира за установено следното от фактическа и правна страна:

По иска с правно основание чл. 344, ал.1, т.1 от КТ:

Не се спори между страните, че ищцата Н. Е. Д., ЕГН *****, е работила при ответника „Многопрофилна болница за активно лечение - Дулово” ЕООД гр. Дулово по трудово правоотношение на длъжност „медицинска сестра“, с код по НКП 22215001, съгласно трудов договор № ***** г. и допълнително споразумение № ***** г., и че със Заповед № ***/***** г., на основание чл.326, ал.1 от КТ, е прекратено трудовото правоотношение между страните.

Ищцата оспорва законосъобразността на издадената заповед за уволнение, тъй като

не е депозирала при работодателя молба за прекратяване на трудовото правоотношение и не е отправяла предизвестие. Ответникът твърди, че обжалваната от ищцата заповед за прекратяване на трудовото правоотношение е законосъобразно и че е налице отправено от нея предизвестие.

При лежаща върху ответника – работодател доказателствена тежест да установи спазване на изискванията по чл.326, ал.1 КТ, същият следва да ангажира доказателства в тази насока.

От личното трудово досие на ищцата, приложено към материалите по делото, е безспорно установено, че ищцата Н. Е. Д. е работила при ответника „МБАЛ - Дулово“ ЕООД по трудово правоотношение на длъжността „медицинска сестра“, с уговорено място на работа Вътрешно отделение.

Ищцата депозирала молба, постъпило при работодателя на ***** г. /лист 101 от делото/, с която е заявила желание да бъде освободена от длъжността „медицинска сестра“ в „COVID –отделението“ и да работи във вътрешно отделение наред с другите медицински сестри.

Работодателят издал Заповед № ***/***** г. за прекратяване на трудовото правоотношение с ищцата на основание чл.326, ал.1 КТ – считано от ***** г. /подадена молба/. Именно това основание вписал и в трудовата книжка на ищцата като основание за прекратяване на трудовия ѝ договор.

Съгласно чл. 326, ал. 1 от Кодекса на труда работникът или служителят може да прекрати трудовия договор, като отправи писмено предизвестие до работодателя. Правото на работника/служителя да прекрати трудовия си договор с предизвестие е субективно потестативно право – т. е. такова, че с едностранните си правни действия служителят/работникът има право да упражнява влияние в чужда правна сфера. Преценката за прекратяване принадлежи само и единствено на работника и само от него зависи кога и дали да го стори. При формиране на волеизявлението за прекратяване на трудов договор с предизвестие работникът не е длъжен да излага мотиви, поради които упражнява това законно право.

Волята на работника да прекрати индивидуалното си трудово правоотношение се обективира в писмена форма – това е т. нар. в закона „предизвестие“. Законът изисква за действителността на волеизявлението, облечено в предизвестие, простата писмена форма. Писменото предизвестие се отправя до другата страна по договора – работодателя, т. е. лицето, с което е сключен договора. Тъй като от името и за сметка на работодателя действа неговият управител, то и предизвестиято обикновено е отправено до управителя на работодателя.

Ако при формиране на волята на служителя същата е опорочена, това ще направи и самото волеизявление за прекратяване на трудовия договор недействително.

В случая преценката на работодателя да прекрати трудовото правоотношение на осн. чл.326, ал.1 от КТ е неоправдана, тъй като ищцата въобще не е отправяла молба да ☐ бъде прекратено трудовото правоотношение на това основание. Поискала е да бъде освободена от длъжността „медицинска сестра” в „COVID –отделение“, където е била командирована със заповед на работодателя и да работи във вътрешно отделение, където е обичайното ☐ работно място.

Писмено предизвестие не е отправяно от ищцата до работодателят, доказателства в тази насока не бяха събрани по делото, поради което прекратяване на трудовия ☐ договор, на основание чл. 326, ал.1 от КТ, е недействително.

По тези съображения предявените искове се явяват основателни и като такива следва да бъдат уважени. Уволнението на ищцата следва да бъде признато за незаконно.

Следва да се уважат и обусловения от него искове за възстановяване на заеманата преди уволнението длъжност и за заплащане на обезщетение поради незаконно уволнение.

Размерът на последното получено от ищцата брутно трудово възнаграждение, според представените доказателства е 930.00 лева. Следователно дължимото обезщетение е в размер на 5 580.00 лева.

В случая, съдът има предвид, че ответникът не оспорва, както размера на брутното трудово възнаграждение на ищцата, така и обстоятелството, че последната е останала без работа вследствие на уволнението, а и тези факти се установяват от представените по делото доказателства.

Обезщетението се дължи заедно със обезщетение за забава в размер на законната лихва от предявяването на исковите - 08.10.2020 г. до окончателно изплащане на задължението.

На основание чл. 64, ал. 1 от КТ ищецът има право да получи от ответника разноските, които е направил в производството - 610.00 лв. (шестстотин и десет) лева за адвокатско възнаграждение.

На основание чл. 359, от КТ, работникът е освободен от заплащане на държавна такса по производство, но същата се дължи от работодателя, при уважаване на исковите. Същия следва да бъде осъден да заплати по сметка на РС-Дулово сумата от 323.20 лева – дължима държавна такса по трите обективно съединени иска /по 50.00 лева за исковите с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 и т. 2 и 223.20 лева по иска с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3 от КТ във връзка с чл. 225, ал. 1 от КТ/.

Мотивиран от изложеното, съдът

РЕШИ:

ПРИЕМА за установено, че трудовото правоотношение между Н. Е. Д., ЕГН *****, от *****, и „МБАЛ-Дулово“ ЕООД, с БУЛСТАТ 118502097, със седалище и адрес на управление: гр. Дулово, ул. „Розова долина“, № 37, обл. Силистра, е било прекратено, без да е било отправяно от ищеца писмено предизвестие, на основание чл.326, ал.1 КТ, до работодателя МБАЛ-Дулово“ ЕООД, с БУЛСТАТ 118502097, със седалище и адрес на управление: гр. Дулово, ул. „Розова долина“, № 37, обл. Силистра.

ПРИЗНАВА ЗА НЕЗАКОННО УВОЛНЕНИЕТО на Н. Е. Д., ЕГН *****, от *****, извършено със заповед № ***/***** г. на управителя на „МБАЛ-Дулово“ ЕООД с БУЛСТАТ 118502097, със седалище и адрес на управление: гр. Дулово, ул. „Розова долина“, № 37, обл. Силистра, и го ОТМЕНЯ.

ВЪЗСТАНОВЯВА Н. Е. Д., ЕГН *****, от *****, на предишната заемана преди уволнението длъжност – „медицинска сестра ” във Вътрешно отделение на „МБАЛ-Дулово“ ЕООД гр.Дулово.

ОСЪЖДА „МБАЛ-Дулово“ ЕООД, с БУЛСТАТ 118502097, със седалище и адрес на управление: гр. Дулово, ул. „Розова долина“, № 37, обл. Силистра, да заплати на Н. Е. Д., ЕГН *****, от *****, обезщетение за времето, през което е останала без работа поради уволнение в периода ***** г. до *** г. в размер на 5 580.00 лв. /пет хиляди петстотин и осемдесет лева/, заедно със законната лихва, считано от 08.10.2020 г. до окончателно изплащане на задължението.

ОСЪЖДА „МБАЛ-Дулово“ ЕООД, с БУЛСТАТ 118502097, със седалище и адрес на управление: гр. Дулово, ул. „Розова долина“, № 37, обл. Силистра, да заплати на Н. Е. Д., ЕГН *****, от *****, сумата от 610.00 лв. (шестстотин и десет) лева – деловодни разноски за адвокатско възнаграждение.

ОСЪЖДА „МБАЛ-Дулово“ ЕООД, с БУЛСТАТ 118502097, със седалище и адрес на управление: гр. Дулово, ул. „Розова долина“, № 37, обл. Силистра, да заплати по сметката на Районен съд – Дулово, сумата от 323.20 лв. /триста двадесет и три лева и двадесет стотинки/ - държавна такса за производството.

Решението може да се обжалва в двуседмичен срок от съобщаването му, пред Силистренски окръжен съд.

Съдия при Районен съд – Дулово: _____